

„Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.” (1Jn 4,16)

„Szeretet az Isten.” A Szentírásban ez Istennek a legragyogóbb meghatározása. Csak két helyen szerepel, és csak ebben a szövegben, amely levél, buzdítás, és a negyedik evangéliumot tükrözi. Szerzője ugyanis egy tanítvány, aki János apostol lelki örökségét gondozza. Az első század egyik keresztény közösségének ír, amelynek már akkor szembe kellett néznie a legfájdalmasabb próbatétellel, hogy széthúzás és megosztottság volt köztük hit és a tanúságtétel kérdésében is.

Szeretet az Isten. Ő mint Háromság önmagában megéli a közösség teljességét, és ezt a szeretetet árasztja ki teremtményeire. Akik befogadják, azoknak hatalmat ad, hogy gyermekei legyenek[1], és az ő természetét örököljék, képesek legyenek szeretni. Az ő szeretete pedig ingyenes, és megszabadít minden félelemtől és féltékenységtől.[2]

Ahhoz azonban, hogy a megígért kölcsönös közösség megvalósulhasson – mi Istenben és Isten mibennünk –, ahhoz „meg kell maradnunk” ebben a tettekész, lendületes és találékony szeretetben. Ezért hívja meg Jézus a tanítványait a szeretetre egymás iránt, az életük odaadására, és hogy amijük van, azt osszák meg a rászorulókkal. Ilyen szeretetet élve tudja megőrizni a közösség az egységet, és tud hű maradni prófétai küldetéséhez.

„Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.”

Számunkra is sokatmondó és világos ez az üzenet, mert néha elborítanak a kiszámíthatatlan és nehezen érthető események, mint a járvány és más személyes vagy közösségi tragédiák. Félünk, elveszettnek érezzük magunkat, és erősen kísért, hogy magunkba zárkózzunk, körbebástyázzuk magunkat, és őrizkedjünk azoktól, akik fenyegetik a biztonságunkat, ahelyett hogy hidat építenénk a találkozásoknak.

Hogy lehet hinni Isten szeretetében ilyen körülmények között? Lehetséges tovább szeretni?

Josiane távol volt hazájától, Libanontól 2020 augusztusában, amikor tudomást szerzett arról a borzalmas robbanásról, amely a bejrúti kikötőben történt. Így mesélt erről a társainak, akikkel az élet igéjét élük: „Fájdalom, harag, félelem, szomorúság és tehetetlenség árasztotta el a szívemet. És feltört belőlem a kérdés: Nem volt még elég az, amit Libanon már megélt? Arra a földig rombolt városnegyedre gondoltam, ahol én is születtem és éltem, a meghalt, a megsebesült és az elmenekült rokonaimra, a jól ismert épületekre, az iskolákra és a kórházakra, amelyek most mind romokban állnak.

Megpróbáltam az édesanyám és a testvéreim mellé állni, válaszolni arra a rengeteg üzenetre, amellyel az emberek a közelségükről, szeretetükről és az imáikról akartak biztosítani. Próbáltam meghallgatni mindenkit az újra felszakadt mély seb láttán. Szeretném hinni és HISZEM is, hogy a találkozás a szenvedőkkel újra arra hív, hogy szeretettel válaszoljunk, azzal a szeretettel, amelyet Isten ültetett a szívünkbe. A könnyeken túl fényt is találtam a libanoniakban, főleg a fiatalok fölálltak és körülnéztek, nekilendültek, hogy segítsenek azoknak, akik a segítségükre szorulnak. Új remény született bennem, hogy vannak olyan fiatalok, akik komolyan szeretnének belépni a politikába is, mert meggyőződésük, hogy a párbeszédben, az egyetértésben rejlik a megoldás, hogy fölfedezzük, valóban testvérek vagyunk.”

„Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne.”

Ennek az életigének a megéléséhez nagyon hasznos tanácsot ad Chiara Lubich: „Nem lehet többé elválasztani a keresztet a dicsőségtől, nem lehet elválasztani a Keresztrefeszítettet a Feltámadottól. A Szeretet-Isten titkának két nézőpontja ez. [3] Az Istennek tett felajánlásunk után igyekezzünk nem magunkra gondolni, hanem tegyük azt, amit Isten akar tőlünk ott, ahol vagyunk: próbáljuk meg mindenekelőtt szeretni a többieket, mellettünk levő felebarátainkat.

Ha így teszünk, akkor szokatlan és nem remélt dologban lehet részünk: elárasztja lelkünket a béke, a szeretet, a tiszta öröm, a fény. Ezzel a tapasztalattal gazdagodva hatékonyabban tudnánk segíteni minden testvérünknek, hogy megtalálják a boldogságot a könnyek között, és derűvé változtassák a gyötrelmet. Az öröm, a boldogság eszközei leszünk így sokak számára, a boldogságé, melyre úgy vágyik minden emberi szív.”[4]

Letizia Magri

[1] vö. Jn 1,12; 1Jn 3,1

[2] vö. 1Jn 4,18

[3] vö. 1Jn 4,10

[4] *C. Lubich*, Az élet igéje 1984. január

forrás: fokolare.hu